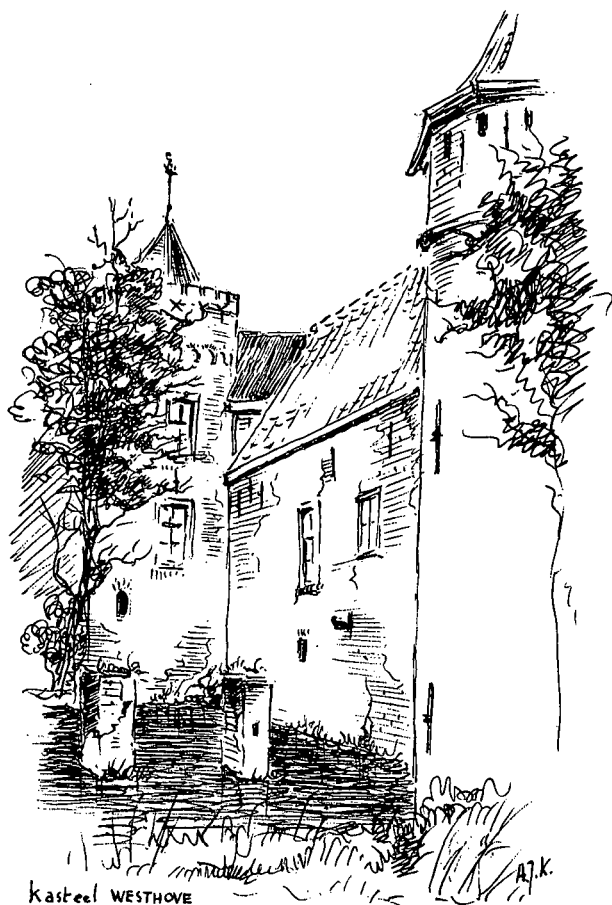

A. C. Kabboord:

De schoonheid van het Zeeuwse land

Excursie naar „Westhove”.

kasteel WESTHOVE

Een warme, dromerige septembermiddag.

In de hoge roerloze bomen zingt twinkelend een roodborstje.

In de vochtige atmosfeer langs de bospaden hangt een geur van bramen en een doordringend aroma van vochtige kruiden.

Onder de bomen groeit overal de brede stekelvaren, terwijl hier en daar een aardappelbovist langs het pad ligt. Wat verder staan wilgenroosjes, nu uitgebloeid, het puilend pluiz uit de omgebogen hoven. Maar de

vogelkers prijkt nu met sierlijke zwarte bessen, die neerhangen als kralen. Langs een vochtig slootkantje liggen dikke kussens sterremos en langs een struikje klimmen de fijne blaadjes van de rankende helmbloem (*Corydalis claviculata*).

Op een open plek groeit het ragfijne struikgras, en hier, waar het vroom begint, staat ook veel duinriet. Het vroom ligt golvend uitgestrekt in de drukkende warmte, gras en planten dor van de laatste droge, hete dagen. Alleen een paar teunisbloemen in een duindel geven nog wat fleur. Ook staat er nog een eenzame thrincia als een sterretje in het dorre gras. Toch ook hier en daar pollen bloeiende duinreigersbek en aan de buitenste duinrand staat een kromhals met mooie blauwe bloempjes.

En dan ligt daar de zee, heel stil en glad tot aan de nevelige einder. Alleen wat zilvermeeuwen dommelen op een paalhoofd.

Dan opeens het gesnor van twee grote libellen; libellen met blauw-gazen vleugels, het slanke forse lijf als bezaaid met kleurige edelstenen, geel, blauw, groen . . . Even rusten ze op een helmhalm, om dan weg te flitsen door de ruimte.

Boven de bossen, kaalgeschoren door de zeewind, rijzen de torenspitsen van Domburg en Oostkapelle. Geen vogelgeluid is nu te horen, alleen de stilte spreekt.

Langs het vroompad groeit hier en daar een hazepootje (*Trifolium arvense*), een klaversoort met wonderlijke vruchtjes. Naast een gehavende stinkende ballota bloeit het Jacobskruid. Hier is een rode koekoekshommel (*Psithyrus rupestris*) bezig de honing te puren, samen met een tuinhommel (*Bombus hortorum*).

Op de terugweg komen we bij een groepje eikvarens die aan de bosrand staan, tot waar een rijzige lijsterbes staat te gloeien, vol oranje-rode trossen. Tussen mos en blaren zit een bosspitsmuisje te peuzelen, maar het neemt weldra verschrikt de vlucht.

Dieper in het bos staat een tamme kastanje (*Castanea sativa*). Verdwaald en uitheems staat hij daar tussen eiken en berken met zijn donkerglanzende gezaagde blaren en zijn prachtige stekelvruchten. Even verder groeit een andere kastanjeboom (*Aesculus hippocastanum*). Reusachtig is zijn omvang; de kruin welft rondom als een koepeldak over een open ronde plek. Schemerig is het hier, een plechtige sfeer. Schuin schampen wat zonnespranken op het dikke bronskleurige bladertapijt. Het grijs verleden wordt hier zichtbaar; we betreden een germaanse rechtsplaats. Dan verder, tot aan „Westhove”, het middeleeuwse kasteel, waar in het roerloze water van de slotgracht de rudimenten weerspiegelen van wat eens de ophaalbrug was. Op de torentrans zit een klein vogeltje. Het vliegt naar een boomtak, maar keert telkens terug naar de kantélen. 't Is een grauwe vliegvanger.

Om een boomstam rankt de hop, de mooie bellen hangen als versieringen neerwaarts. Onzichtbaar kwinkelt nog steeds het roodborstje. Een zwaluw scheert over het slotplein en zweeft weg langs de torenspits. En ver boven de grote windwijzer (een reiger voorstellende) in de reine luchten, dwaalt nog zonnekoestering, van vergane zomer, teer als een herinnering . . .